

L'amor és difícil

Les portes de l'hospital Vall d'Hebron es van obrir de bat a bat i molts metges van començar a sortir de les ambulàncies portant una camilla amb un noi molt greu. Això és el que vaig sentir per les notícies aquell dia. Em vaig quedar paralitzada, aquell noi semblava ser ni més ni menys que el meu germà! Un telèfon va interrompre aquella tensa escena, el pare el va agafar:

-Bon dia, parlo amb els familiars d'en Martí Verdaguer?- va dir un home de veu greu.

-Sí, soc el seu pare-va dir el pare preocupat.

-Encantat, suposo que ja us en habreu assabentat per les notícies, el seu fill a tingut un accident.

-Sí, ho sabem, venim de seguida.

-D'acord, fins ara.

El pare va penjar el telèfon molt dolgut. No va caldre que ens digués res, vam anar tots cap al cotxe. Al cotxe ningú va obrir la boca.

Finalment, vam arribar a l'hospital i jo, mentre els pares parlaven amb la recepcionista de l'hospital, vaig anar cap a l'habitació on tenien al meu germà. Quan vaig arribar a l'habitació, el meu germà no hi era, però hi havia el seu company d'habitació. Em vaig apropar a ell i vaig veure que estava mirant per la finestra:

-Hola-li vaig dir.

-Hola-va contestar fredament.

Van passar uns minuts de silenci i finalment em vaig asseure al seu costat. Vaig notar que estava trist, no treia la mirada de la finestra.

-Què et passa?-vaig gosar preguntar.

-No ho veus? Estic molt malalt, tinc càncer i els metges m'han dit que em queda poc temps de vida- Em va contestar trist i mig enfadat.

En aquell moment no podia respondre, em vaig quedar muda, pàlida i sorpresa. En sec vaig sentir un sentiment d'empatia i també... D'amor!!! Qué??? M'havia enamorat d'un noi, que, d'aquí poc moriria! No m'ho podia creure, a més a més no el coneixia!

Em vaig quedar una estona mirant-lo però ell seguia amb la mirada fixa a la finestra, semblava que mirés o busqués l'horitzó...

En sec de la meva boca va sortir:

-som-hi.

-A on?- va preguntar ell.

-A gaudir del poc temps que et queda- vaig respondre decidida i sense pensar-mo molt.

El vaig agafar de la mà i el vaig portar a un pati de flors que hi havia a l'hospital.

Vam estar parlant, rient, jugant i passejant. Per un moment, vaig sentir que tot allò no importava només erem ell i jo, un d'avant de l'altre mirant-nos fixament als ulls.

Em vaig perdre en la seva mirada intensa i una mica dolguda.

Vam tornar agafats de la mà cap a l'habitació.

-M'ho he passat molt bé amb tu. Gràcies!-va dir.

-Jo també- vaig respondre.

-Per cert, entre tot el que ha passat no te preguntat el teu nom.

-Em dic Jana, i tu?- vaig preguntar encuriosida.

-Pol.

-Encantada.

Així va acabar la conversació. Aquella va ser la millor tarda de la meua vida.

Els següents dies, després de l'escola l'anava a visitar, i al meu germà també, és clar. Ens vam fer grans amics i ens ho explicavem tot. Ell em va explicar que ho passava molt malament a les quimioteràpies, que li feien perdre el cabell.

Van passar uns mesos, ell es va tornar el meu lloc segur, cada vegada que em sentia malament l'anava a visitar a l'hospital i ell m'escoltava amb interès. Li encantava que l'anés a visitar.

Mon germà finalment es va recuperar, va tornar a casa i a fer vida normal. Però jo seguia visitant al Pol.

Un dia el telèfon va sonar:

-Hola, parlo amb la Jana Verdaguer?- va dir una senyora de veu coneguda.

-Un nen molt especial t'ha deixat una carta.

-A mi?-vaig preguntar sorpresa.

-Sí, es diu Pol Sanchez.

No vaig respondre, ja sabia de què em parlava aquella senyora, vaig anar cap a l'hospital el més ràpid possible, i el que vaig veure no em va agrada gens. Vaig veure els pares d'en Pol plorant desconsolada-ment.

-On està?- vaig preguntar.

-Ja no hi és, ens ha abandonat- va respondre la seva mare, mentre em donava la carta.

Aquell dia tot va canviar, mai hem vaig atrevir a obrir la carta. Vaig caure en un gran pou fosc de tristesa, del qual mai vaig poder sortir.

fi

Pseudonim:999